

MOMENTKY KAMENNÉ KRÁSY

Čtěte na str. 8

DOBRODRUH

5

2000
ROČNÍK IV
CENA 9 Kč

ČASOPIS PRO NENAPRAVITELNÉ DRSŇÁKY

TRENTINO V ZIMĚ

Příloha

VOUSATÝ OBR ŽIJE PRO PSY

Když jsem ve druhém čísle Dobrodruha pročetl tabulku a boudy největších českých dobrodruhů 20. století, napadaly mne kacířské myšlenky o relativitě. Jistě, zebříček je objektivní a za řádkou cestovatelů se skrývá i řádka zajímavých a atraktivních cestopisů. Kolik je však mezi námi dobrodruhů „neviditelných“, nenápadných, „němých“...

Nedalo mi to a za jedním z nich jsem se vypravil na Šumavu, abych před vámi „roztrhl Klostermannovy mlhy na plátech“ a vytáhl jej z šera anonymity na světlo boží.

Čtyřicetiletý vousatý obr Pavel Kučera pochází z Tišnova. Do šumavské samoty se přestěhoval proto, aby zde realizoval svůj velký psí sen. Jeho opravený dřevník, kde bydlí, sice nemá elektrinu, zato Pavel vlastní pozemek, kde žije se šestnácti aljašskými malamuty, deseti sibiřskými husky a se třemi „malamutími“ štěňaty. Pavel Kučera je totiž jednou z nejzajímavějších osobností českého mushingu, či chcete-li šavného sportu se psím spřežením.

„Na Šumavu jsem se přestěhoval v roce 1986,“ vzpomíná Pavel. „Byla tu možnost žít na samotě, uprostřed nádherné a téměř nedotčené přírody. Tehdy jsem vlastně ani neměl tušení, co takový život na Šumavě obnáší. Ještě

před tím – v roce 1984 – jsem si pořídil svou první fenku aljašského malamuta Beauty Alberta.“ Pavel si založil chovatelskou stanicí Amarok (termín z indiánské mytologie – První vlčí bytost) a přišla první štěňata. Mladým pejskům ještě nebyl ani rok a už tahali pánovi dřevo z lesa na saních. A pak už přišly na řadu první závody psích spřežení. „Sprint mě nikdy nepřitahoval,“ tvrdí Pavel. „Za dvacet minut máte trať za sebou. Lákaly mě dlouhé závody – longy. Při nich si musher i psi hrábou na dno a ukáží, co v nich je. Chce to zkušenosti, dobrý trénink, odolnost psychickou i fyzickou.“ Pavel Kučera organizoval nejprve longové závody na Šumavě, ale národní park učinil jeho snažení dost nepochopitelnou přítrž. Naštěstí Pavel našel dostatek pochopení pro své snažení v Dešném v Orlických horách (viz první číslo letošního Dobrodruha „Šediváčekův long počtvrté“).

V roce 1988 uskutečnil Pavel s přítelem Zdeňkem Svobodou první expedici, takřka za svými humny. „Přejeli jsme Šumavu s osmi malamuty – to byla tehdy rarita,“ vypráví Pavel. „O granulovaném krmivu jsme si mohli nechat zdát. Vezli jsme na sáních mražené ryby a podomácku vyrobený pemnikan. Náklad byl tak těžký, že jsme jej občas museli převážet nadvak-

Pavel Kučera a štěně malamuta jsou si podobní. Vlčí bytosti.

rát. To byla léta učednická.“ Od té doby má za sebou Pavel šumavských přejezdů několik, ale také namáhavou expedici se psy po rumunských pohorích. Letos se Pavel se svými malamuty zúčastnil akce Německé ligy na ochranu divokých zvířat zpět do přírody přírodnou cestou (vlka, rysa a medvěda). Propagační akce nesla název Wild Live on Nature a vedla německou stranou Šumavy. „Celá trasa měřila 150 kilometrů a byla rozdělena do tří etap,“ vysvětluje Pavel. „Zúčastnilo se jí pět pozvaných musherů. Ráno jsme vždy vyrazili, dojeli do rekreačního střediska a povozili musherů máme na příští rok pozvání jen Thomas Gutt a já. Je to jistě dobré ocenění českého mushingu.“

Přestože Pavel Kučera vlastní chovatelskou stanicí Bohemia Amarok, rozhodně nepatří k množitelům plemene. „Dnes chovám psy už jen pro sebe, neprodávám je,“ tvrdí Pavel. Podobně jako na Aljašce drží Pavel své psy u dřevěných boud na pětmetrovém řetězu. „Každý den psy pouštím, vybudovat jsem jim rybniček, mohou se vykoupat.“ Pavlův pozemek je svažitéj, psi mají vynikající výhled po okolí. „Psi si pod boudou vyhrabou díru, kde se skrývají před sluncem“ ukazuje Pavel. „Do boudy se schovávají vlastně jen když prší. Na volno je pouze dvacetiletá fenka Cay Amarok a štěňata. Cay je úžasná vůdčí osobnost a předává zkušenosti malým. Psy je třeba

► Pokračování na str. 2

Ultramaratonci bojovali na Moravě

V červenci se konal už 9. ročník Mezinárodního moravského ultramaratonu, jehož duchovním otcem a organizátorem je jeden z nejlepších světových ultramaratonců Tomáš Rusek. Tom se letos musel podrobit operaci levého kolena, což mu ovšem v šefování nejdělsího a nejtěžšího běžeckého etapového závodu, který je v Česku pořádan, nikterak nebránilo. 26 borců ze šesti zemí čekalo po šest dnů 50 kilometrů. Celková délka závodu tedy činila 300 km. A ne ledajakých, trasa vedla krásnými přírodními partiemi Moravského krasu a Drahanšské vysočiny, se značným výškovým převýšením.

Vítěz etapového Moravského ultramaratonu Slovák Ivan Ďurkovský.

Ve startovním poli poutal pozornost vynikající ultramaratonc a outdoorová osobnost z USA – Tom Possert. I Possert však letos musel na operaci s kolénem (pro změnu pravým), takže mi pošeptal do ucha: „Beru to spíše jako rehabilitaci a báječné prázdniny mezi přáteli.“ Prozradme již předem, že Tom Possert se skutečně nehnal a absolvoval „pouze“ pět etap. Tu šestou věnoval procházce a obdivování krás moravského krápníkového podzemí. Jiní borci ovšem mysleli ještě před startem etapového závodu na vavříny. „Mám za sebou už sedm ročníků tohoto nádherného závodu, ale ještě nikdy jsem nevyhrál,“ svěřil se mi Slovák Ivan Ďurkovský. „Byl bych rád, aby se to letos změnilo.“ Na vítězství myslel i Němec Jobst von Palombini, kterému však nechtěli darovat ani píď například Čech Ivo Drahorád či Maďar Attila Nemes. Ultramaratonský peloton měl nepochybně černých koní v záloze mnohem víc. Ve startovním poli nechyběly ani dvě ženy – mistryně Evropy Maďar-

ka Edit Bercesová a ostřílená bojovnice z Polska Irena Lasotová.

„Se startovním polem jsem docela spokojen,“ tvrdil poněkud nervózní ředitel závodu Tomáš Rusek. Starostář měl nad hlavu. „Nepřijelo šest Maročanů, které jsme čekali na letišti v Praze. Na poslední chvíli odřekli Rusové, Ukrajinci a Bělorusové, kteří měli potřeby z vízovou povinností.“

Už v první „Bělovické“ etapě se do toho pořádně obul Ivan Ďurkovský ze Slovenska, který se zdál být v životní formě. Dvačtyřicetiletý Slovák má na svém kontě úspěchu více jak dost, letos toužil po triumfu v MUMU. V těsném závěsu mu úspěšně sekundoval jedenatřicetiletý Němec s exotickým jménem Jobst von Palombini. Při trháku v závěru etapy udělal Ďurkovský osudnou chybu. Jako jediný zbloudil, což ho stálo etapové vítězství. „Šlápl jsem do toho od začátku,“ svěřil se mi Ivan. „V závěru jsem hloupě zakuroval, takže jsem skončil druhý. Moje ztráta na Jobsta sice mrzí, ale v tak

► Pokračování na str. 3